

nægte Optagelse af saadanne, som paa Grund af de ekstraordinære Forhold søger ind i den. Efter den gældende Lov af Juli er det en Nægtelsesgrund for Optagelse, at man ikke er beskæftiget ved Faget paa Optagelsestidspunktet og selv med almindelig Tilknytning til Faget savner et forudgaaende regelmæssigt Arbejde deri. Nu foreslaas det, at man skal kunne nægte Optagelse, naar den sidste Grund alene er til Stede, naar vedkommende altsaa, selv om han har den almindelige, i Loven fastsatte Tilknytning til Faget, dog ikke har haft regelmæssigt forudgaaende Arbejde deri; man skal kunne nægte det, naar denne Grund er til Stede, selv om han i Optagelsesøjeblikket skulde være fast beskæftiget i Faget. Arbejdsløshedskasserne er selv ubetinget Venner af denne Bestemmelse.

Jeg skal dernæst gøre Rede for, hvorledes Lovforslaget ser ud med Hensyn til Kontrolbestemmelser. Jeg begynder med at nævne, hvorledes Lovforslaget ser ud, og skal derefter ganske kort nævne de afvigende Synspunkter, som har gjort sig gældende under Behandlingen af dette Spørgsmaal. Det foreslaas, at Arbejdsanvisningskontorer og Arbejdsløshedskasser skal være forpligtede til at give Arbejdsgiverne skriftlig Meddelelse om, at Anvisning af Arbejde har fundet Sted; endvidere skal Arbejdsgiverne forpligtes til at meddele Anvisningsstedet, altsaa Arbejdsløshedskasse eller Arbejdsanvisningskontor, naar en anvist Arbejder udebliver eller vægrer sig ved at overtage Arbejde, eller naar Arbejdsforholdet senere afbrydes. Endelig skal enhver Arbejdsgiver forpligtes til, naar han uden forudgaaende Anvisning antager nogen til Arbejde for længere Tid end 6 Timer, og vedkommende formodes at være Medlem af en Arbejdsløshedskasse, at meddele Arbejdsanvisningen, at Arbejdsforholdet er kommet i Stand, og senere meddele, naar det atter afbrydes. Disse Meddelelser fra Arbejdsgiveren maa ikke indeholde andet end det i Loven udtrykkeligt fastsatte, altsaa ikke angive, hvorfor Arbejdsforholdet er afbrudt. Thi dette er med Hensyn til selve Spørgsmaalet, om Arbejdsløshedsunderstøttelse er berettiget, uden Interesse, men det kunde bruges paa en overfor Arbejderen uberettiget Maade. Endelig foreslaas det, at Arbejdsgiveren ifalder en Bøde, hvis han forsømmer sin Forpligtelse til at gøre de paabudte Anmeldelser. Der er saa endelig en lille Bestemmelse om, at andre Kontrolbestemmelser kan indføres, naar en

Kasse ønsker det, og naar Indenrigsministeren efter Forhandling med Arbejdsløshedsinspektøren og Arbejdsanvisningsdirektøren finder, at de er ligesaa betryggende, som det System, der her foreslaas.

Dette er altsaa, hvad der foreslaas paa dette Punkt; det er et af de Spørgsmaal, hvorom Kommissionens Medlemmer har staaet stærkt delte. Det Forslag, som jeg er standset ved, er det, som til sidst har faaet fuld Tilslutning fra Arbejdsløshedsnævnet, baade hos Inspektøren og hos samtlige Arbejdsløshedskassernes Repræsentanter og principiel Tilslutning i alt Fald hos de tre Rigsdagsrepræsentanter. Der var indenfor Kommissionen fuldkommen Enighed om følgende: At Anvisningsstedet skulde give skriftlig Meddelelse til Arbejdsgiveren, at Arbejdsgiveren skulde have Pligt til at meddele Anvisningsstedet, hvis Arbejderen udeblev eller vægrede sig ved at tage anvist Arbejde, og tillige, at Arbejdsgiveren skulde anmelde til Kontoret, naar han tog ikke-anvist Arbejde. Saa var der nogle, som mente, at det tillige var nødvendigt, at Arbejdsgiveren gav Meddelelse, hvis Arbejdsforholdet — og det gjaldt baade anvist og ikke anvist Arbejde — afbrødes, uden at Afskedigelse havde fundet Sted. Det er overfor dette Standpunkt, at Arbejdsløshedsinspektøren og derefter hele Arbejdsløshedsnævnet har udtalt, at saafremt der skal gives Meddelelse om Afbrydelse af Arbejdsløshedsforholdet, skal den gives i alle Tilfælde, baade naar Arbejdsforholdet opløses, fordi Arbejderen afskediges, og naar han selv tager sin Afsked. Det er ikke vanskeligt at forstaa de Grunde, der har dikteret Arbejdsløshedsnævnet dets Standpunkt. Det er det eneste konsekvente. Naar man ønsker en Meddelelse, ikke blot i det Øjeblik den vedkommende Arbejder indfinder sig paa Arbejdsstedet og der vægrer sig, men ogsaa hvis han maaske et Par Dage efter eller senere forlader det, maa man gennemføre, at det bliver en almindelig Meddelelse om, naar Arbejdsforholdet afbrydes. Ministeriet har været inde paa den Tanke, at man maaske kunde sondre imellem anvist Arbejde og ikke-anvist Arbejde og ved anvist Arbejde kræve Meddelelse om alle Afbrydelser af Arbejdsforholdet, men derimod ved ikke-anvist Arbejde overhovedet slet ikke modtage nogen Anmeldelse om Arbejdsforholdets Afbrydelse. Men man har opgivet denne Tanke ud fra en Frygt for, at denne Sondring, hvorved Antagelse af ikke-anvist Arbejde paa en vis Maade befriedes for